

bec mohla býti vybírána. Jestliže pak dávková pravidla přijatá obcí K. nerozeznávají — jak to činí pravidla vzorcová — dvojí sazby všeobecného vodného, nýbrž mají pouze sazbu jedinou, pak nemá jejich ustanovení § 3 odst. 1 — že základem pro vyměření vodného je (také) účel místností — převzaté prostě mechanicky ze vzorcových pravidel, vůbec významu.

Proti názoru stížnosti svědčí dále ustanovení § 2 prav., podle něhož všeobecné vodné platí se již za pouhou možnost bráti vodu z veřejného vodovodu. Ustanovením tím zřejmě vysloveno, že povinnost platiti vodné není podmíněna skutečným odebíráním vody, nýbrž nastává již tehdy, jakmile majiteli domu byla obcí poskytnuta možnost vodu odebírat. Rovněž dlužno poukázati na to, že § 5 prav., který stanoví výjimky ze zásadní povinnosti platiti všeobecné vodné, a jehož ustanovení nelze tedy vykládati extensivně, nepoužívání místností jako důvod vynětí její z dávkové povinnosti nenormuje. Konečně nelze ani ze slova »uživatel« v § 3 odst. 2 pravidel nijak souditi, že by se dávka vybírala jen z místností, kterých se skutečně užívá, neboť uživatelem ve smyslu pravidel jest ten, kdo místnostmi je oprávněn disponovati, čili prostě, kdo je držitelem místností. Že tomu tak, patrně z ustanovení § 4 odst. 1, který uznává za povinného dávkou každého, »kdo má místnosti přímo od majitele domu najaty nebo komu byly místnosti bezplatně přenechány«. Není-li u nájemníka předpokladem dávkové povinnosti skutečné užívání místností, nelze předpoklad takový supponovati ani na majitele domu.

Správně proto žal. úřad pojal dávková pravidla a právem uznal st-le povinným platiti dávku mu předepsanou.

Č. 10.710.

O b e c n í d á v k y. — Ř í z e n í s p r á v n í: Při odvoláních z rozhodnutí stížnostního sboru hlav. m. Prahy ve věci všeobecného vodného a kanalizačního poplatku nestačí podání na poštu k zachování odvolací lhůty.

(Nález ze dne 14. září 1933 č. 15.391.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 9970/32, 10 164/32.

V ě c: Ing. Antonín M. a Ing. Berthold M. v P. proti zemskému úřadu v Praze o včasnost opravného prostředku.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutími odmítl zem. úřad v Praze jako opožděná odvolání, jež st-lé podali z rozhodnutí Sboru hlavního města Prahy pro vyřizování stížností z 11. června 1930 ve věci předpisu všeobecného vodného a poplatku kanalizačního z domu... v Praze za roky 1926 a 1927, poněvadž odvolání došlo do podatelny místní úřadovny na S. teprve 15tý den po doručení rozhodnutí Sboru pro vyřizování stížností.

Ve stížnostech, podaných na rozhodnutí zem. úřadu zastávají st-lé názor, že 14denní lhůtu k podání odvolání předepsanou v § 12 zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. dodrželi, poněvadž v této lhůtě odvolání bylo odevzdáno poštovní dopravě. St-lé tudíž připouštějí, že v daném případě platila rekursní lhůta 14denní, ale dovozují, že v této lhůtě odvolání podali, neboť je odevzdali poslední den této lhůty k poštovní dopravě do

podatelny místní úřadovny na S. Po stránce právní neopírají st-lé své stanovisko o určitý právní předpis, kterého by bylo možno použití na sporný případ bezprostředně, nýbrž tvrdí, že tu nutno per analogiam aplikovati ustanovení § 75 vl. nař. č. 8/28 o tom, že odvolací lhůta je zachována, bylo-li odvolání v odvolací lhůtě podáno na poštu k dopravě úřadu, u něhož odvolání má býti podáno.

Tomuto stanovisku st-lů nemohl nss přisvědčiti.

Především bylo nss-u uvážiti, zda na daný případ nedopadá ustanovení § 75 vl. nař. čís. 8/28 o tom, že dny poštovní dopravy do lhůty odvolací se nevčítají, přímo; tu však dospěl nss k odpovědi záporné. Nss dovodil již v nál. Boh. A 9970/32 a Boh. A 10.164/1932, že podání opravného prostředku u první stolice není procesním úkonem, který se provádí u stolice odvolací, nýbrž úkonem, který se provádí u úřadu, jenž ve věci rozhodl ve stolici prvé; poněvadž se pak vl. nař. čís. 8/28 týká jen řízení před úřady politickými, nelze předpisu § 75 cit. vlád. nař., že dny poštovní dopravy se do odvolací lhůty nevčítají, použití tam, kde — jako tomu bylo právě v případě dnešním — nebyl stolicí prvou úřad politický, nýbrž úřad samosprávný. — Analogického použití předpisu § 75 cit. vlád. nař. nemohou se st-lé dovolávati, neboť ustanovení to je povahy výjimečné, dané toliko pro řízení, které provádějí politické (státní policejní) úřady ve věcech náležejících do jejich působnosti (arg. § 1 cit. vl. nař.), a které na řízení před úřady a orgány obecní samosprávy rozšiřovati nelze.

Přímé, resp. analogické použití § 75 vl. nař. č. 8/28 nelze opřít ani o názor, že »obec ve svém kruhu činnosti přenesené státem na ni, není než politickým úřadem stejně, jako obec statutárních měst«, neboť jednak agenda obecních dávek — ani v městech statutárních — nespadá do přeneseného oboru působnosti obce, nýbrž je věcí její působnosti vlastní, jednak pojem úřadů politických je ve správním řádu § 1 přesně vymezen, a orgány obecní — mimo magistráty měst statutárních jako takové — pod pojem ten nespádají.

Bylo tudíž otázku včasnosti odvolání st-lů ve věci předpisu všeobecného vodného a poplatku kanalizačního posouditi podle ustanovení § 45 obec. fin. novely č. 329/21, neboť šlo o věc obecních dávek a poplatků, upravenou tímto zákonem. Tento zákon však ani v cit. § 45, ani na jiném místě neobsahuje ustanovení, že do odvolací lhůty dny poštovní dopravy úřadu podacímu se nevčítají. Rovněž v jiných platných právních normách není všeobecného ustanovení a st-lé se ostatně ani žádného takového ustanovení nedovolávají, podle něhož ve věcech obecní samosprávy vůbec nebo speciálně v autonomních věcech obce pražské nemají se dny poštovní dopravy počítati do lhůty odvolací.

Č. 10.711.

Váleční poškození: O hranici příjmu, která vylučuje válečného invalidu-trafikanta z invalidního důchodu — věta jako při Boh. A 10.713/33.

(Nález ze dne 16. září 1933 č. 15.596.)